

Núm. de Protocol: AD-0069-2/02

S E N T È N C I A NÚM. 01-2006

PARTS:

Apel·lant: S.S.A.
Procuradora : M.F.C.C.
Advocat: D.A.T.

Apel·lada: HBLE. COMÚ DE CANILLO
Representant: E.C.C.
Advocat : X.J.R.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 24 de gener de 2006

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0069-2/02.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Bernard Plagnet** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Societat S. Va interposar recurs contra la desestimació per silenci del Govern respecte del recurs d'alçada presentat el 22 de juliol del 2002, contra la desestimació igualment per silenci de la demanda en responsabilitat presentada davant el Comú de Canillo el 17 de maig anterior.

2.- En la sentència del 21 de setembre del 2005, el Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda formulada per la societat S.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 19 de setembre del 2005, la societat S. manifesta principalment que:

- no existeix, en aquest cas, cap causa que impedeixi ni la responsabilitat administrativa, ni la força major, ni el cas fortuït;

- els perjudicis causats a S. podia (fàcilment) i devia haver-los evitat el Comú de Canillo;

- no tenir correctament delimitats els terrenys comunals és un defectuós exercici d'una competència del Comú.

En el seu escrit de conclusions de data 25 d'octubre de 2005, la societat S. afegeix que ni és cert que la sentència de la Sala civil del Tribunal Superior pugui considerar-se « força major » ni « fet de tercer » als efectes d'anul·lar la responsabilitat patrimonial del Comú. Endemés, el Comú de Canillo ha comès un error de delimitació respecte de la Collada d'Enradort que era un terreny no de la Concordia sinó propi d'Encamp.

4.- En la seva contesta de data 3 d'octubre del 2005, el Comú de Canillo manifesta principalment que:

- no hi ha deficiència imputable al Comú de Canillo que sigui susceptible d'originar responsabilitat perquè l'actuació no fou ni dolosa ni negligent.

- l'error de delimitació de competència no és imputable al Comú de Canillo i en tot cas seria un error invencible, constitutiu de força major que eximiria tota hipotètica responsabilitat ;

- l'hipotètic -i negat- perjudici sofert no podria ascendir mai a més de 34 678,41 €, i com a màxim a 55 413,31 €.

El Comú de Canillo ha confirmat els seus arguments en el seu escrit de conclusions de data 6 d'octubre de 2005.

5.- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- Competència.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per Acord del 6 novembre 1996, el Comú de Canillo va ordenar l'atur de la instal·lació d'un telesquí ja que considerava que aquest treball es situava sobre el terreny indivís de la Concordia i que el seu propi permís era igualment obligatori.

Per Sentència del Tribunal Superior del 29 de maig de 2001 l'Acord del Comú fou anul·lat, però aquesta sentència havia reservat el dret de la societat S. a obtenir una indemnització.

La societat S. ha presentat doncs una demanda d'indemnització el 17 de maig de 2002 (veure foli 43) ; aquesta demanda ha estat rebutjada per silenci. Un recurs ha estat presentat davant del Govern el 22 de juliol del 2002 (veure foli 98) i fou igualment rebutjat per silenci.

Tercer.- Convé examinar, en primer lloc, si en aquest cas es reuneixen les condicions de la responsabilitat del Comú .

Segons l'article 59 del Codi de l'administració, «Constitueixen causes de responsabilitat administrativa, 1. la falta de servei, ocasionada per la mala organització del servei, pel seu funcionament en condicions il·legals...».

En aquest cas, l'acord del 6 de novembre de 1996 fou reconegut il·legal per la sentència, ja mencionada, del 29 de maig del 2001. La mateixa Sala havia anul·lat igualment una decisió similar presa per un altre

Comú (veure Sentència n° 98-49 del 20 d'octubre de 1998). Aquesta il·legalitat de l'acte constitueix una falta de servei ja que l'acte estava mancat de competència «ratione loci» i, sobre aquest punt, la Sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de data 10 de novembre del 2000 no té incidència (veure la sentència, ja mencionada , del 20 d'octubre de 1998).

En conseqüència, el cas reuneix les condicions d'aplicació de la responsabilitat administrativa .

Quart.- Convé per tant d'avaluar l'import del perjudici fent aplicació dels principis establerts en l'article 60 del Codi de l'administració.

En aquest cas, els diferents elements del perjudici poden ésser analitzats de la següent manera:

La societat S. no ha pogut explotar els equipaments durant la temporada 1996-1997 (lucre cessant), però les avaluacions presentades pels perits manats per la societat no estant suficientment justificades; es basen sobre unes consideracions hipotètiques (veure les observacions establertes al foli 221).

D'altra banda, la societat S. ha modificat el traçat i ha reemplaçat el telesquí per dos telecadires (veure pàgina 150). Però, segons els perits, aquest canvi del traçat hauria estat de tota manera necessari després de la construcció del Funicamp. Per tant, aquesta modificació no està lligada directament a la decisió del Comú (veure foli 152) i representava, efectivament, una millora de la instal·lació (veure foli. 221).

En conseqüència, tenint en compte aquestes observacions, els perjudicis que poden existir per l'avaluació de la indemnització són els següents: les despeses de desmuntatge del telesquí i les despeses d'instal·lació relativa al nou traçat.

En confrontar les diferents avaluacions presentades en els peritatges efectuats en aquest cas, és raonable fixar l'import de la indemnització a 55 000 €.

Cinquè.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Estimar el recurs d'apel·lació presentat per la societat S..

Segon: Anul·lar la sentència recorreguda i condemnar el Comú de Canillo a pagar una indemnització de 55 000 € a la societat S..

Tercer: De no efectuar cap condemna en costes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa